

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/575/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1310203030
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kuchtová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1310203030.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Kuchtovej a členiek JUDr. Kataríny Javorčíkovej a Mgr. Barbory Bartekovej v právnej veci žalobcu: P. F., bytom v W., M. XX, štátny občan SR, zastúpený Mgr. Michalom Maťašom, advokátom, AK Bratislava, Hattalova 2, proti žalovanému: Mestská časť Bratislava - Nové Mesto, Junácka 1, Bratislava, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III v Bratislave zo dňa 08.07.2015, č.k. 44C/32/2010-1267, v konaní o porušenie zásady rovnakého zaobchádzania, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava III v Bratislave zo dňa 08.07.2015, č.k. 44C/32/2010-1267 **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému sa nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Ustanovenému právnenému zástupcovi žalobcu sa priznáva nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie, v poradí druhým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť priznať mu jednorazovú dávku sociálnej pomoci na úhradu mimoriadnych výdavkov - chladničky v sume XXX,- eur a aby zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi primerané zadosťučinenie v peniazoch vo výške XX.XXX,XX eur, vrátane náhrady trov konania.

2. V priebehu prvostupňového konania súd prvej inštancie uznesením č.k. 44C/32/2010-36, zo dňa 18.11.2010, v časti žaloby o uloženie povinnosti žalovanému priznať žalobcovi jednorazovú dávku sociálnej pomoci na úhradu mimoriadnych výdavkov - chladničky v sume XXX,- eur zastavil, a po právoplatnosti vec postúpil Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave ako orgánu príslušnému na rozhodnutie o žalovanom nároku žalobcu.

3. Prvýkrát súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 16.11.2011 žalobu žalobcu zamietol a na odvolanie žalobcu odvolací súd uznesením pod sp.zn. 14Co/30/2012, zo dňa 15.10.2013 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Ako dôvod nepreskúmateľnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd videl v tom, že v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie súd nebolo jednoznačne uvedené, na základe akých skutočností súd prvej inštancie dospel k záverom, uvedeným v odôvodnení rozhodnutia, keď nevykonal dôkazy, ktorými by mohlo byť preukázané, ako boli dodržiavané zásady prideľovania finančných výpomocí. Vypracovaním týchto zásad dal totiž žalovaný najavo, že kritériá v nich uvedené sa majú aplikovať pri rozhodovaní o každej jednej žiadosti o pridelenie jednorazovej finančnej výpomoci (ďalej len JFV). Žalobca predložil zoznam 23 osôb, ktoré podľa jeho

tvrdenia boli v porovnateľnej sociálnej situácii s ním a domáhal sa zákonnej povinnosti voči žalovanému preukázať, že v týchto prípadoch neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania. Súd sa touto otázkou nezaoberal a vo veci rozhodol. Zároveň odvolací súd uložil súdu prvej inštancie povinnosť doplniť dokazovanie v súlade s návrhmi žalobcu ohľadne preukázania skutočnosti, že práve žalovaný v týchto 23 prípadoch neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania a že žalovaný postupoval podľa kritérií uvedených zásadách s tým, aby postupoval podľa zoznamu, ktorým bola JFV priznaná. V prípade, ak súd prvej inštancie dospel k záveru, že došlo zo strany žalovaného k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania, mal sa súd prvej inštancie zaoberať aj otázkou ako dospel žalobca k záveru, že prípadné porušenie uvedenej zásady odôvodňuje priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške, v akej si ju uplatnil.

4. V intenciách zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu súd prvej inštancie doplnil dokazovanie pripojením spisov 24 prípadov, na ktoré žalobca poukázal ako na obdobné k svojej osobe, a to týchto osôb a rozhodnutí: P. A. - rozhodnutie z 25.03.2004, D. X. - rozhodnutie z 13.05.2003, P. O. - rozhodnutie z 19.02.2007, P. D. - rozhodnutie z 14.09.2006, P. U. - rozhodnutie z 08.07.2004, E. X. - rozhodnutie z 09.06.2004, P. O. - rozhodnutie z 25.03.2004, P. P. - rozhodnutie z 20.03.2003, P. P. - rozhodnutie z 17.03.2006, P. P. - rozhodnutie z 25.03.2004, T. U. - rozhodnutie z 22.01.2004, G. Q. O. - rozhodnutie z 01.07.2003, P. O. - rozhodnutie z XX.XX.XXXX, H. F. - rozhodnutie z 18.11.2003, U. P. - rozhodnutie z 04.02.2003, P. O. - rozhodnutie z 20.03.2003, T. U. - rozhodnutie z 19.03.2003, O. S. - rozhodnutie z 19.03.2003, F. E. - rozhodnutie z 19.03.2003, P. C. - rozhodnutie z 19.03.2003, B. W. - rozhodnutie z 19.03.2003, X. X. - rozhodnutie z 19.03.2003, F. H. - rozhodnutie z 02.04.2003, P. N. - rozhodnutie z 02.04.2003.

5. Súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný, na ktorom bolo v konaní dôkazné bremeno preukázal, že rozhodnutia v 24 prípadoch, na ktoré poukázal žalobca, vychádzali zo zásad prijatých na poskytovanie finančných výpomocí obyvateľom žalovaným, keď komisia odporučila poskytnúť jednorazovú finančnú výpomoc len v prípadoch, keď príjem žiadateľov bol buď na hranici, pod hranicou, resp. mierne nad hranicou potreby (v každej jednej žiadosti bol transparentný výpočet potreby žiadateľa uvedením príjmu, prípadných príspevkov na bývanie, stravu, ošatenie a výdavkov na domácnosť preukázaných žiadateľom). Tak to bolo aj vo vyššie uvedených rozhodnutiach, týkajúcich sa žalobcu. V konaní súd prvej inštancie nezistil diskrimináciu žalobcu z dôvodu pohlavia, náboženského vyznania alebo viery, rasy, príslušnosti k národnosti alebo etnickej skupine, zdravotného postihnutia, veku, sexuálnej orientácie, manželského stavu a rodinného stavu, farby pleti, jazyka, politického alebo iného zmýšľania, národného alebo sociálneho pôvodu, majetku, rodu.

6. Následne súd prvej inštancie podrobne v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na tú skutočnosť, že žalobca je držiteľom preukazu občana s ťažkým zdravotným postihnutím od 01.05.2003 a že je poberateľom invalidného dôchodku a súd prvej inštancie poukázal na podanie žalobcu z 09.06.2003, ktorým požiadal o jednorazovú dávku sociálnej pomoci na úhradu mimoriadnych výdavkov, ktorú odôvodnil v zmysle § 48 ods. 11 písm. b/ Zákona o sociálnej pomoci na zakúpenie chladničky v sume X.XXX,- Sk s tým, že poberá invalidný dôchodok vo výške X.XXX,- eur a príspevok na bývanie vo výške XXX,- Sk. Zároveň poukázal na rozhodnutie mestskej časti z 02.07.2003, rozsudok Okresného súdu Bratislava III 32S/32/2003-32 z 19.01.2004, rozhodnutie Mestskej časti Bratislava - Nové Mesto z 23.02.2004, rozsudok Krajského súdu v Bratislave 3Sp/220/2005-38 zo 14.05.2007, rozhodnutie Mestskej časti Bratislava - Nové Mesto z 20.08.2007, ktorým bola žiadosť žalobcu zamietnutá opätovne, a to z dôvodu, že v zmysle § 48 ods. 3 zákona č. 195/1998 Z.z. v znení zákona č. 724/2002 Z.z. žalobcu nebolo možné považovať za občana v hmotnej núdzi a jednorazová dávka sociálnej pomoci mu nemohla byť poskytnutá, pretože jeho dôchodok bol vyšší ako X.XXX,- Sk. Zároveň súd prvej inštancie ďalej poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave 3Sp/58/2007-33, z 23.02.2010, ktorým bolo rozhodnutie Mestskej časti Bratislava z 20.08.2007 zrušené. Následne bolo vydané rozhodnutie Mestskej časti Bratislava - Nové Mesto z 15.03.2010, kde bola žiadosť žalobcu zamietnutá a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave 1S/209/2011-21, z 24.05.2012 bolo rozhodnutie Mestskej časti Bratislava z 15.03.2010 zrušené. Rozhodnutím starostu Mestskej časti Bratislava - Nové Mesto z 29.01.2014 žalovaný tiež žalobcovi jednorazovú dávku sociálnej pomoci nepriznal z dôvodu, že v čase podania žiadosti o túto dávku nebol občanom v hmotnej núdzi. Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 9Sp/23/2014-59, z 28.11.2014 bolo rozhodnutie Mestskej časti Bratislava - Nové Mesto z 29.01.2014 zrušené a vrátené na ďalšie konanie z dôvodu, že žalovaný rozhodol na základe neúčinného právneho predpisu. Následne súd prvej inštancie vykonal dokazovanie výsluchom svedkyne U. I. (opatrovateľka

žalobcu), svedkyne - referentky oddelenia sociálnych vecí u žalovaného Q. U., zároveň sa oboznámil s rozhodnutiami o žiadostiach žalobcu o poskytnutie jednorazovej finančnej výpomoci, a to rozhodnutie z 05.06.2001 o poskytnutí JFV v sume X.XXX,- Sk, rozhodnutie z 03.06.2003 o zamietnutí žiadosti poskytnutia JFV z 23.05.2003 a rozhodnutie zo dňa 05.10.2004 o zamietnutí žiadosti o poskytnutie JFV zo dňa 16.09.2004.

7. Súd prvej inštancie konštatoval, že týmto dôkazom žalovaný preukázal, že žiadosti žalobcu boli posudzované aj podľa zákona o pomoci v hmotnej núdzi (v tom prípade by išlo o jednorazovú dávku v hmotnej núdzi), ale aj ako žiadosť o jednorazovú finančnú výpomoc obyvateľom mestskej časti, posudzovanú podľa Zásad. Zároveň sa súd oboznámil i s ďalším rozhodnutím žalovaného, ktoré v rámci konania, v priebehu predchádzajúceho odvolacieho konania predložil žalobca rozhodnutie zo dňa 16.05.2012, ako aj zápisnice, ktoré predložil žalovaný zo zasadnutia sociálno-zdravotnej a bytovej komisie miestneho zastupiteľstva Mestskej časti Bratislava - Nové Mesto, v období od apríla 2003 do decembra 2008 na vyššie uvedené osoby, ako i dokument: „Zásady poskytovania finančných výpomocí obyvateľom Mestskej časti Bratislava - Nové Mesto“, ktoré boli schválené dňa 19.02.2002, z ktorých súd prvej inštancie zistil, že pri posudzovaní možnosti poskytnutia JFV sa zohľadňujú náklady na stravovanie, náklady na domácnosť a zdravotný stav obyvateľa spoločne posudzovaných osôb. Vypočíta sa potreba obyvateľa a spoločne posudzovaných osôb a porovná s ich príjmami, pričom sa odpočíta príspevok na bývanie a diétne stravovanie a individuálne sa zhodnotí celková finančná a sociálna situácia žiadateľa v kauzálnej súvislosti všetkých okolností. Z čl. II, III, IV, V, VI uvedených Zásad súd zistil, že jednorazové finančné výpomoci sú zamerané najmä na výpomoc rodinám s deťmi pri ich nástupe na základnú školu (ošatenie, školské potreby, detské rekreácie detí zo sociálne slabších rodín) výpomoc pri narodení dieťaťa, výpomoc obyvateľom, ktorým boli zverené deti do starostlivosti nahradzujúcej starostlivosť rodičov. Ďalej je to výpomoc obyvateľom s nižším príjmom, osamelým obyvateľom nad 60 rokov s nízkym dôchodkom, pričom poskytnutie tejto dávky závisí od finančných prostriedkov mestskej časti rozpočtovaných na tento účel.

8. Súd prvej inštancie vec právne posúdil v zmysle zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní, poukázal najmä na ust. § 2 ods. 1 ods. 2a, ods. 3, § 5 ods. 1 a 2 v spojení s § 9 ods. 2 a 3 citovaného zákona.

9. Súd prvej inštancie konštatoval, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalovaný vo vzťahu k žalobcovi sa nesprával diskriminačne, keď ho v rámci jeho žiadostí o rôzne sociálne dávky poučoval, a to aj písomne o jeho právach a o zásadách posudzovania, ako aj dokladoch potrebných pre poskytnutie jednorazových finančných výpomocí (list žalovaného z 28.05.2001 - čl. 1188 spisu, rozhodnutie žalovaného z 05.10.2004 č. soc. 240- Já-10.2.0.2. - čl. 1197 a 1199 spisu). Žalobca bol o svojich právach dokonca poučený aj listom z Ministerstva práce sociálnych vecí a rodiny SR v zo dňa 20. februára 2004 (čl. 1232 spisu). Pokiaľ žalobca videl diskriminačné správanie žalovaného v skutočnosti, že o jeho žiadosti o poskytnutie jednorazovej dávky sociálnej pomoci na úhradu mimoriadnych výdavkov občanovi, ktorý je v hmotnej núdzi z objektívnych dôvodov zo dňa 09.06.2003, žalovaný doposiaľ právoplatne nerozhodol, súd aj v tejto časti považuje návrh žalobcu za nedôvodný. Postup rozhodovania v právnych vzťahoch pri poskytovaní sociálnej pomoci sa riadi ustanoveniami správneho konania, pričom pokiaľ boli rozhodnutia žalovaného v rámci odvolacích konaní krajským súdom zrušené a vrátené na opätovné prejednanie a rozhodnutie, nemožno len z tohto dôvodu konštatovať nedodržanie zásady rovnakého zaobchádzania. Legálnosť konania alebo procesu príslušného orgánu nemožno posúdiť na základe výsledku tohto konania alebo procesu, ale iba na základe podmienok stanovených zákonom pre ich začatie a priebeh. Pokiaľ teda je v súlade so zákonnými podmienkami začaté príslušné konanie (v tomto prípade správne konanie), v ktorom bolo vydané zákonom predpokladané rozhodnutie, nie je vydanie takého rozhodnutia možné bez ďalšieho považovať za diskriminačné, a to ani v prípade, že po jeho vydaní sa preukáže, že nebolo vydané dôvodne. Príspevok na zakúpenie chladničky možno považovať za plnenie poskytované nielen z verejných zdrojov, ale aj ako sociálnu výhodu v podobe príspevkov obcí (napr. pri súčasnom narodení viac detí), ktoré sa poskytujú obyvateľom v tomto prípade mestskej časti na preklopenie finančnej tiesne a na ostatné mimoriadne výdavky, ktoré nie sú schopní pokryť z vlastného príjmu (na ošatenie, drobné opravy v domácnosti, vybavenie detí pred nástupom do školy, úhrada letného detského tábora a pod.), tak ako ich žalovaný má upravené v predmetných Zásadách.

10. Súd prvej inštancie konštatoval, že v konaní nebola preukázaná žalobcom tvrdená skutočnosť príčiny diskriminácie jeho osoby zaujatosťou vedúceho sociálneho oddelenia. Taktiež súd nezistil diskrimináciu žalobcu z dôvodu jeho iného postavenia, ktoré má spočívať v zdravotnom postihnutí. Za iné postavenie sa považuje určitá vlastnosť alebo danosť, ktorú jedna osoba má a iná osoba nemá, a ktorá je práve z tohto dôvodu diskriminovaná. Žalobca podľa žalovaným predložených dôkazov poberal sociálne výhody v podobe príspevku na bývanie, ošatenie, na benzín ako aj zľavu na stravovanie, na ktoré mal nárok ako osoba zdravotne postihnutá s prihliadnutím na jeho príjmy a potreby. Diskriminácia žalobcu z dôvodu iného postavenia - zdravotného postihnutia teda v konaní nebola zistená. Žalovaný v konaní preukázal, že k žalobcovi nepristupoval diskriminačne v porovnaní s inými žiadateľmi, keď o jeho žiadostiach rozhodoval s uvedením dôvodov priznania, resp. zamietnutia a žalovaný tiež poučoval o možnostiach a nárokoch na finančné výpomoci.

11. O trovách prvostupňového konania rozhodol súd v súlade s ust. § 142 ods. 1 OSP v spojení s ust. § 140 ods. 2 OSP, a to pokiaľ sa týka trov právneho zastúpenia žalobcu vo výške X.XXX,XX eur.

12. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca a žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Žalobca namietal, že v konaní vznikli vady, pre ktoré došlo k odňatiu prístupu žalobcu k súdu. Poukázal na obsah zápisníc o pojednávaní na súde prvej inštancie, z ktorých nevyplýva, že by v konaní boli účastníci oboznámení v zmysle § 100 ods. 1 poslednej vety a § 118 ods. 2 OSP, navyše, ak predchádzajúcim rozsudkom prvostupňového súdu bola žaloba žalobcu zamietnutá. Podľa neho súd prvej inštancie opomenul zhrnúť, ktoré významné skutkové tvrdenia zostali sporné, súd žalobcovi neumožnil predložiť ďalšie dôkazy, ktoré by boli dostačujúce na preukázanie ním tvrdených skutočností. Namietal konštatovanie súdu, ktorý nevidel diskriminačné správanie žalovaného v tom, že žalovaný doposiaľ právoplatne nerozhodol o žiadosti žalobcu o poskytnutie jednorazovej dávky sociálnej pomoci zo dňa 09.06.2003. Mal za to, že súd mal toto súdne konanie prerušiť do doby právoplatnosti rozhodnutia žalovaného pod č. 176/2003-642093-Já, zo dňa 29.01.2014. Nesúhlasil i s konštatovaním súdu, že v konaní nebola preukázaná žalobcom tvrdená skutočnosť príčiny diskriminácie jeho osoby vedúcim sociálneho oddelenia. Naopak, osobná zaujatosť vedúceho sociálneho oddelenia JUDr. U. vyplýva z jeho početných podaní adresovaných súdu v tejto veci, ktoré sú nepravdivé, hrubo osočujúce tvrdenia. Navyše JUDr. U., ktorý zastupoval žalovaného dlhodobo nezákonne rozhodoval o žiadosti žalobcu o jednorazovú dávku sociálnej pomoci v rozpore so zákonom. Žalovaný diskriminuje žalobcu pre jeho sociálne postavenie aj z dôvodu, že žalovaný dlhodobo prejednáva žiadosť žalobcu o sociálnu výhodu v rozpore s platnými právnymi predpismi. Žalovaný nepredložil žiadne listinné dôkazy, na ktoré poukazoval žalobca, súd riadne nevyhodnotil v poradí druhú žiadosť o jednorazovú dávku zo dňa 09.06.2003, neuviedol, podľa akých zákonných podmienok sa poskytuje jednorazová dávka, nie je zrejmé akými dôkazmi žalovaný preukázal, že neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania. Žalobca mal za to, že v konaní nebolo preukázané, či žalovaný rovnako prejednával žalobcovu žiadosť o jednorazovú dávku v hmotnej núdzi na základe podmienok stanovených zákonom č. 417/2013 Z.z. o pomoci v hmotnej núdzi tak, ako iná obec prejednávala iným osobám žiadosti o jednorazovú dávku v hmotnej núdzi na základe zákona, v porovnateľnej situácii. Mal za to, že na porovnanie takéhoto nežiadúceho postupu sú potrebné dôkazy, a to rozhodnutia iných obcí, ktoré postupovali v súlade s týmto zákonom, ako aj s vyjadreným postupom prejednávania veci. Namietal, že neobstojí konštatovanie súdu prvej inštancie, že k žalobcovi nepristupoval žalovaný diskriminačne v porovnaní s inými žiadateľmi, keď podľa zákona o životnom minime, suma životného minima pre jednu plnoletú osobu bola XXX,XX eur po odpočítaní 25 % z invalidného dôchodku, celkový príjem žalobcu bol XXX,XX eur a po pripočítaní poskytnutého príspevku na bývanie v sume XX,XX eur mesačne žalobca spĺňa podmienky podľa § 17 ods. 1 veta prvá Zákona o pomoci v hmotnej núdzi na jednorazovú dávku, ktorá je určená na čiastkovú úhradu mimoriadnych výdavkov. V konaní by bolo preto potrebné predložiť nové dôkazy iných komparátorov so Slovenska, ktorým obec v správnom konaní poskytla jednorazovú dávku v hmotnej núdzi na mimoriadne výdavky na zakúpenie základného vybavenia domácnosti. Navyše žalobca namietal, že z výroku rozsudku súdu prvej inštancie nie je zrejmé, podľa akého ustanovenia zákona súd rozhodol, akými úvahami sa prvostupňový súd riadil pri hodnotení dôkazov. Z napadnutého rozsudku nemožno zistiť, ktoré skutočnosti považoval súd za preukázané a ktoré nie, najmä však akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil.

13. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

14. Dňa 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP). Odvolací súd pristupujúci k rozhodovaniu tejto veci po 30. júni 2016, postupoval na základe úpravy prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP (v zmysle ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa tohto zákona. Keďže odvolanie v tejto veci bolo podané ešte pred 01.07.2016, podmienky jeho prípustnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho tu v čase podania odvolania, teda podľa príslušných ustanovení OSP, rešpektujúc, že podľa § 470 ods. 2 CSP procesné účinky odvolania podaného pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované aj po 30. júni 2016. Nevyhnutnosť takéhoto posudzovania vyplýva tiež zo základných princípov CSP, a to princípu spravodlivej ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní strán odvolacieho konania, ktoré začalo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (článok II ods. 1 a ods. 2 CSP), vrátane článku III ods. 1 CSP.

15. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny.

16. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie, vec správne právne posúdil. V prípade, že sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožní s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP). Pod vecnou správnosťou je potrebné rozumieť správne zistenie skutkového stavu, správnu aplikáciu príslušnej hmotnoprávnej normy na zistený skutkový stav a súčasne aj vydanie rozhodnutia v súlade s ustanoveniami procesného práva. Je potrebné uviesť, že ust. § 387 ods. 2 CSP, tak ako predtým ust. § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (účinného do 30.06.2016), uľahčuje odvolaciemu súdu pri odôvodňovaní rozhodnutia, keď odvolací súd v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozhodnutia nemusí opakovať podstatnú časť z odôvodnenia súdu prvej inštancie. Je postačujúce konštatovanie, že dôvody napadnutého rozhodnutia sú správne, prípadne odvolací súd doplní ďalšie dôvody na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia.

17. Odvolací súd po oboznámení sa s napadnutým rozhodnutím, s obsahom spisu má za to, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne. Súd prvej inštancie zhodnotil celkové okolnosti prípadu v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP (predtým § 157 ods. 2 OSP), keď odôvodnenie napadnutého rozhodnutia predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, pretože súd prvej inštancie v dostatočne potrebnej miere objasnil, na základe akého skutkového stavu a právnych úvah vo veci samej rozhodol. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa citovaného článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré predkladá účastník konania. Preto rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami, predstavami strany sporu, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia a musí dať strane sporu odpoveď na podstatné otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia a samotné rozhodnutie v ovplyvňujúcich súvislostiach.

18. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne v súvislosti so žalobou žalobcu poukázal na zákon č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou, pričom žalobca v návrhu, ktorým sa domáha ochrany pred diskrimináciou musí označiť nielen osobu, o ktorej tvrdí, že porušila zásadu rovnakého zaobchádzania, ale musí tiež označiť také skutočnosti, z ktorých možno usudzovať, že došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania. Dôkazné bremeno o tom, že došlo k priamej alebo nepriamej diskriminácii osoby žalobcu musí uniesť samotný žalobca. Navyše musí tvrdiť, že pohnútkou diskriminačného konania je napríklad rasa, etnická príslušnosť (pôvod), alebo akýmkoľvek iným zákonom nedovolený dôvod. Až následne sa presúva dôkazné bremeno na stranu žalovaného, ktorý má povinnosť preukázať svoje tvrdenie, že neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania.

19. Správne súd prvej inštancie konštatoval, že nebolo v konaní preukázané, že by žalovaný vo vzťahu k žalobcovi sa správal diskriminačne. V konaní žalovaný uviedol, že sociálna dávka žalobcovi nebola priznaná z dôvodu, že nespĺňal podmienky a nie z dôvodu osobného sporu s vedúcim sociálneho a bytového oddelenia T. U.. Dôvody v súvislosti udeľovania jednorazových finančných výpomocí chcel žalovaný žalobcovi osobne vysvetliť, na tie sa však napriek pozvánke na zasadnutie 30.06.2003 a 11.09.2007 nedostavil, navyše, žiadosť o jednorazovú finančnú výpomoc sa prerokúva v komisii nielen samotným vedúcim sociálneho a bytového oddelenia T. U. a komisia ako kolektívny orgán odporučí ako rozhodnúť ohľadom predmetnej žiadosti a následne takéto rozhodnutie sa predkladá starostovi. Žalovaný v priebehu prvostupňového konania zdôraznil a poukázal na „Zásady poskytovania finančných výpomocí obyvateľom Mestskej časti Bratislava - Nové Mesto“, ktoré boli schválené dňa 19.02.2002, v ktorých zásadách sú uvedené konkrétne podmienky, ktoré žiadatelia musia spĺňať v súvislosti s posudzovaním poskytnutia JFV a okrem tam uvedených podmienok, poskytnutie tejto dávky závisí od finančných prostriedkov mestskej časti.

20. V priebehu prvostupňového konania po zrušení rozsudku súdu prvej inštancie, následne prvostupňový súd postupoval v zmysle pokynov odvolacieho zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu, keď si od žalovaného vyžiadaval a následne vyhodnotil jednotlivé prípady iných občanov, na ktoré žalobca v priebehu konania poukazoval a následne ich dostatočne odôvodnil. Žalovaný, na ktorom bolo v konaní dôkazné bremeno preukázať, že rozhodnutia v 24 prípadoch, na ktoré poukázal žalobca vychádzali zo zásad prijatých na poskytovanie finančných výpomocí obyvateľom žalovaného, keď komisia odporučila poskytnúť jednorazovú finančnú výpomoc len v prípadoch, keď príjem žiadateľov bol buď na hranici, pod hranicou resp. mierne nad hranicou potreby (v každej jednej žiadosti bol transparentný výpočet potreby žiadateľa uvedením príjmu, prípadných príspevkov na bývanie, stravu, ošatenie a výdavkov na domácnosť preukázaných žiadateľom). Tak to bolo aj vo vyššie uvedených rozhodnutiach, týkajúcich sa žalobcu. V konaní súd nezistil diskrimináciu žalobcu z dôvodu pohlavia, náboženského vyznania alebo viery, rasy, príslušnosti k národnosti alebo etnickej skupine, zdravotného postihnutia, veku, sexuálnej orientácie, manželského stavu a rodinného stavu, farby pleti, jazyka, politického alebo iného zmýšľania, národného alebo sociálneho pôvodu, majetku, rodu. V konaní nebola preukázaná žalobcom tvrdená skutočnosť príčiny diskriminácie jeho osoby zaujatosťou vedúceho sociálneho oddelenia. Taktiež súd nezistil diskrimináciu žalobcu z dôvodu jeho iného postavenia, ktoré má spočívať v zdravotnom postihnutí. Za iné postavenie sa považuje určitá vlastnosť alebo danosť, ktorú jedna osoba má a iná osoba nemá, a ktorá je práve z tohto dôvodu diskriminovaná. Žalobca podľa žalovaným predložených dôkazov poberal sociálne výhody v podobe príspevku na bývanie, ošatenie, na benzín ako aj zľavu na stravovanie, na ktoré mal nárok ako osoba zdravotne postihnutá s prihliadnutím na jeho príjmy a potreby. Diskriminácia žalobcu z dôvodu iného postavenia - zdravotného postihnutia teda v konaní nebola zistená. Žalovaný v konaní preukázal, že k žalobcovi nepristupoval diskriminačne v porovnaní s inými žiadateľmi, keď o jeho žiadostiach rozhodoval s uvedením dôvodov priznania, resp. zamietnutia a žalovaný tiež poučoval o možnostiach a nárokoch na finančné výpomoci.

21. K odvolacej námietke žalobcu, že súd prvej inštancie odňal žalobcovi prístup súdu, keď zo zápisníc o pojednávaní na súde prvej inštancie nevyplýva, že by v konaní boli „účastníci oboznámení v zmysle § 100 ods. 1 poslednej vety a § 118 ods. 2 OSP“, odvolací súd uvádza nasledovné.

22. Podľa § 100 ods. 1 OSP (procesný predpis platný do 30.06.2016), len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Pritom sa usiluje predovšetkým o to, aby sa spor vyriešil zmierne a aby konanie pôsobilo výchovne. Počas konania môže súd účastníkom uviesť, ako sa na základe doteraz tvrdených a preukázaných skutočností javí právne posúdenie veci. Vyššie citované ustanovenie, ktoré bolo platné v čase, keď rozhodoval súd prvej inštancie rieši procesný postup súdu po podaní žaloby je potrebné uviesť, že podaním žaloby sa dispozičná zásada prelamuje v prospech princípu oficiality konania, je vyjadrené najmä v dikcii „postupuje súd i bez ďalších návrhov“. Súd teda má povinnosť postupovať zo zásad hospodárnosti tak, aby vec bola spravodlivo a rýchlo prejednaná bez zbytočných prieťahov a aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníka. Podstatná je i ďalšia požiadavka, a to požiadavka na zmierlivé vyriešenie veci tam, kde je to možné. Pokiaľ žalobca poukazuje na ust. § 100 ods. 1 posledná veta, táto bola zavedená zákonom č. 384/2008 Z.z. s účinnosťou od 15.10.2008 za účelom zefektívnenia a zrýchlenia civilného súdneho konania. Prednesenie predbežného právneho názoru môže strany sporu priviesť k uzavretiu sporu zmierom, toto ustanovenie je v spojení s

ustanovením § 118 ods. 2 OSP, keď súd musí uviesť, ktoré skutočnosti má za preukázané a ktoré nie, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné a ktoré naopak, zostali medzi účastníkmi sporné.

23. Keďže žalobca tento odvolací dôvod nenamietal v jeho prvom odvolaní, na základe ktorého odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie, odvolací súd sa zamerlal na zápisnice o pojednávaní súdu prvej inštancie po zrušení rozsudku súdu prvej inštancie. Z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že už prvý krát po tom, ako odvolací súd zrušil prvý rozsudok súdu prvej inštancie, súd prvej inštancie po zrušení veci prvý krát vytýčil pojednávanie dňa 20.01.2014 (č.l. 1177), a z tejto zápisnice o pojednávaní jednoznačne vyplýva, že súd oboznámil strany sporu s postupom súdu v ďalšom dokazovaní v zmysle uznesenia Krajského súdu v Bratislave 14Co/30/2012, z 15.03.2013, následne oboznámil podania strán sporu. Neobstojí preto táto odvolacia námietka žalobcu. Navyše vyslovením predbežného právneho názoru nie je súd viazaný nijakým spôsobom, neprejudikuje rozhodnutie súdu vo veci samej. Jeho zmyslom je najmä obmedziť počet tzv. prekvapujúcich súdnych výrokov v prípade, že stranám sporu uniká myšlienkový postup súdu v priebehu pojednávania a výsledné rozhodnutie vo veci samej by mohlo byť považované za prekvapivé, a to najmä preto, že súd ich neoboznámi s tým, na aké sporné skutočnosti by sa vo svojich prednesoch a dôkazných návrhoch mali zamerať. Je potrebné zdôrazniť, že súd oboznámil účasť strany sporu s postupom v ďalšom dokazovaní i napriek tomu, že už jeden krát vo veci bolo rozhodnuté súdom prvej inštancie, následne i zo zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu bolo stranám sporu bezpochyby zrejmé, ako ďalej má povinnosť pokračovať v dokazovaní súd prvej inštancie. I z ďalších zápisníc vyplýva, z akého dôvodu boli pojednávania odročené, dokonca súd prvej inštancie odročil pojednávanie z dôvodu prednesu diania priestoru stranám sporu na záverečné prednesy (viď zápisnica č.l. 1257). Neobstojí preto odvolací dôvod žalobcu, že súdom prvej inštancie došlo u žalobcu k odňatiu prístupu žalobcu k súdu.

24. K listinným dôkazom, ktoré uvádza žalobca v odvolaní, a to žiadosť o jednorazovú finančnú výpomoc zo dňa 09.06.2003, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na podanie žalobcu z 09.06.2003, ktorým požiadal o jednorazovú dávku sociálnej pomoci na úhradu mimoriadnych výdavkov, ktorú odôvodnil v zmysle § 48 ods. 11 písm. b/ zákona o sociálnej pomoci na zakúpenie základného vybavenia do domácnosti - chladničky v sume X.XXX,- Sk z dôvodu, že poberá invalidný dôchodok vo výške X.XXX,- eur a príspevok na bývanie vo výške XXX,- Sk. Žiadosť žalobcu bola rozhodnutím mestskej časti Bratislava prvý krát zamietnutá z dôvodu, že jednorazová dávka sociálnej pomoci podľa § 48 ods. 12 zákona o sociálnej pomoci môže byť poskytovaná občanovi, ktorého príjem je nižší ako X.XXX,- Sk, pričom príjem žalobcu presahoval hranicu životného minima o X.XXX,- Sk. Následne sa súd prvej inštancie dostatočným spôsobom vysporiadal s ďalšími rozhodnutiami o žiadostiach žalobcu o poskytnutí jednorazovej finančnej výpomoci, ktoré následne v dostatočnom rozsahu odôvodnil. Úlohou súdu prvej inštancie v tomto konaní nebolo preskúmať správnosť rozhodnutí Mestskej časti Bratislava - Nové Mesto, ale predmetom žaloby bolo tvrdenie žalobcu, že zo strany žalovaného je dlhodobo diskriminovaný ako osoba zdravotne postihnutá, v sociálnych veciach, vo výpomoci pre nízky invalidný dôchodok a pri podávaní žiadostí o jednorazové finančné výpomoci, ktoré boli žalobcovi zamietnuté pre údajnú zaujatosť vedúceho sociálneho oddelenia, t.j., že sa žalovaný vo vzťahu k žalobcovi správal diskriminačne.

25. Neobstojí odvolací dôvod žalobcu, že súd mal v tejto veci konanie prerušiť do doby právoplatného rozhodnutia žalovaného, pretože žalobca v žalobe uvádzal, že zo strany žalovaného preukázateľne už došlo k diskriminačným dôvodom, nie že v budúcnosti by len k diskriminácii došlo. Opätovne odvolací súd konštatuje, že v tomto konaní odvolací súd nemá oprávnenie rozhodnúť, resp. konštatovať, či má byť žiadosť žalobcu o jednorazovú finančnú výpomoc vyhovené alebo nie. Pokiaľ žalobca nesúhlasí so skutkovým záverom súdu prvej inštancie, že v konaní nebola preukázaná žalobcom tvrdená skutočnosť príčiny diskriminácie jeho osoby zaujatosťou vedúceho sociálneho oddelenia, žalobca má právo nesúhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, avšak žalobca v konaní ním tvrdenú diskrimináciu osobou vedúceho sociálneho oddelenia nepreukázal. V konaní totiž jednoznačne bolo preukázané a to konštatoval i súd prvej inštancie, že každá žiadosť o jednorazovú finančnú výpomoc sa prerokúva v komisii, ktorá odporučí ako rozhodnúť v každej veci, teda rozhodnutie o jednorazovej finančnej výpomoci nebolo len v rukách JUDr. U.. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje i na výsluch svedkyne - referentky sociálnych vecí u žalovaného Q. U. k ďalšej námietke žalobcu, že pokiaľ sa týka postupu posudzovania jednorazovej dávky v hmotnej núdzi sú potrebné na porovnanie takéhoto nežiadúceho postupu rozhodnutia iných obcí, ktoré postupujú v súlade so zákonom č. 417/2013 Z.z., odvolací

súd má za to, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie a náležite zistil skutkový stav vo veci, vyhodnotil celkom 24 prípadov, na ktoré poukazoval samotný žalobca, ako na obdobné vo vzťahu k svojej osobe, o ktorých rozhodoval žalovaný, t.j. Mestská časť Bratislava - Nové Mesto, Junácka 1, Bratislava, o ktorom subjekte práve žalobca tvrdil, že konal voči jeho osobe diskriminačne v porovnaní s ním označených 24 prípadov. Súd prvej inštancie správne sa oboznámil i so zásadami poskytovania finančných výpomocí obyvateľov Mestskej časti Bratislava - Nové Mesto, ktoré boli schválené dňa 19.02.2002 (č.l. 1093 až 1095), v ktorých mal možnosť zistiť, na základe akých podmienok v súvislosti s posudzovaním možnosti poskytnutia JFV žalovaný jednak u žalobcu, ale aj u ďalších 24 osôb zohľadňoval jednotlivé podmienky, na základe ktorých rozhodoval o poskytnutí jednorazového finančného prostriedku jednotlivým fyzickým osobám. Záverom možno konštatovať, že v konaní bolo jednoznačne preukázané, že okolnosti uvádzané žalobcom v súvislosti s diskrimináciou jeho osoby sa nepreukázali, a preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

26. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konanie sa zakladá na ust. § 255 ods. 1 CSP, v spojení s ust. 396 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha - dovolací návrh (§ 428 CSP).